

# "Het onnavolgbare leven van een Blogger (deel 1)"

## HET (ON)NAVOLGBARE LEVEN VAN EEN BLOGGER

Herschreven 1 februari 2014

oktober 13, 2011

### Het (on)navolgbare leven van een Blogger (deel 1)

Het leven van een Blogger bijzonder? Onnavolgbaar? Ik geloof er niks van! Integendeel. Het is familie doorsnee. Passé Overflakkee. Tobben geblazen. Kloten van de bock. Writers Block.

Hoe gaat het met de menselijke interactie in het Behouden Huis van de Doorsneeblogger?

Hij heeft veel tijd nodig voor zijn weblogs dus blijft er voor anderen weinig aandacht over.

De sex? Sporadisch. Quickies, noemt hij het. Vluggertjes.

Er boven op bij het vrouwtje en van je één twee hoppakee, drie keer stoten, tieten grijpen, billen kneden beneden, nog een laatste stoot voor de kleine dood, AAAAH en OOOOH roepen, klaar komen, 'vuile hoer roepen als dank voor de bewezen diensten' en het aangenaam verpozen, de beschimmelde schillen en de natte dozen, afwentelen, een roffelende scheet en een schallende boer laten om zijn minachting te uiten, omrollen, 'goffedomme wat heb ik een slaap' roepen en met open bek snurken geblazen.

Wat houdt het bloggers leven verder in?

Sappelen. Niet altijd, maar wel vaak. Bescheten levens, kort als een kinderhemd van je kleine zusje Helena, die grootste trut von Troje, waar net de beuk bij is ingegooid en de ramen ook.

Het kind loop de paarse blubber en de natte stront van angst dun door de broek.

Vrede op aarde?

Matschudding en stennis zal je bedoelen.

Het leven met een grote EI?

Hou toch op! Anderhalve man en een paardenkop en de rest houdt ook niet over.

Mediocre.

*Hoe zullen wij dan leven?*

*Belast en beladen met frustraties, verslavingen, angsten, fobies, obsessies, geheime driften, sex bizarre, mislukkingen, lage lusten, hooggestemde verwachtingen, verlies, vervlogen illusies, niet vervulde dromen, ijdele gedachten, gemiste kansen en dat maakt het leven van de blogger juist zo funny, want het is niet*

*goed of het deugt niet en komt het vandaag niet dan komt het morgen ook niet!*

Zesde glas Gato Negro. Zij. Middelbare leeftijd. Drankorgel. Wazig. Half van de wereld. Manisch depressief.

Nog even een joint ter grootte van een conifeer rollen met zo'n fijne punt er aan.

Een verstikken de lucht van verbrande kerstbomen.

La vie en rose.

P & W op de buis drong ook niet meer tot haar door.

Politieke shit.

Verkramp bekkie die humorloze Albino Witteman.

Alsof die krampachtige neuroot in de bleekwater was gevallen.

Zet 'm een Stahlhelm op en je hebt de perfecte SS-er.

Wat me net overkwam. Ik keek in de spiegel. Nieuwe t-shirt aantrekken. Nog even kijken naar de net gezette tattoo op mijn bovenarm. Veel kerels vinden dat sexy. Ik ook.

Ga voor de spiegel op kruk zitten.

Op memo recorder gaan zitten. Lag een handdoek over heen. Wist ik veel.

Beter dan op de kat zitten.

Jammer.

Rotding.

Wat moest zij er mee.

Gadgets, getverdegetverdemme. Vroeger kon je toch ook zonder? Nou dan!

Nieuwe bij Wehkamp bestellen?

Op afbetaling!

Zestien procent rente.

Kut met krenten. Alsof ze een geldboom achter in de tuin had staan.

Wat was ze eigenlijk als ze in de spiegel keek?

Een doorsnee mafkut?

Eenzame blogger?

Een klapkut met olifantspoten?

Onnavolgbaar?

Zij?

Krijg nou wat!

Helemaal niet!

Middelmaat! Beslist geen beer van een meid, te mager, maar geil als kuipje halvarine.

Smeerbaar. Was niks mis met d'r appetiet.

Als ze klaar kwam spoot ze als een springfontein.

D'r smoel?

Nog net geen pannekoekenkop als Sylvia Witteman, die kleine pyknische onderdeur met d'r Viva Nieuwe Stijl kutstukkies in de Volkskrant. Haar gezicht was sterk vermagerd. Ze had een droevige blik in hara ogen. Ze had haar beste tijd gehad.

It's all over baby blue!

De telefoon had ze laten door rinkelen. Eerst even wat dokter Vogel crème op haar gezicht en vanavond de anti timpel zalf van de Aldi die goed uit de consumenten test was gekomen.

Of was hij het, die net gebeld had?

Haar chef.

Slappe lul met zijn geklaag.

Veertig en dan nog mammies liefste jongen.

Pappen en nat houden.

Mannen. Klootzakken. Identiteitsproblemen. Allemaal! Neuroten. Geboren penspauzepikkies. Miesjmakers en minkukels! Gelul! Bullshit. Too much monkey business. Deed haar denken aan The Yardbirds toen Eric Clapton er nog bij zat.

Opgeklopte problematiek rijp voor hoofdartikel in de Cosmo of de zaterdag bijlage van de Volkskrant.

I'm just sittin' here reminiscing!

Hulp? Hij? Hulp voor zijn gulp. Laat ie naar zijn wijf gaan, de hoeren of de dominee als ie om hoog zit meet zijn negotie. Ze had het gehad met de wereld om zich heen.

The world about us?

Gotcha! Fuck my ass!

Stomme zwart wit film Laurel en Hardy kon je nog beter zien.

Ze stond op. Mascara vergeten te verwijderen.

Anders weer dikke, rooie, bloed doorlopen ogen morgen op werk.

Zou koffiejuffrouw Misja weer treiterig opmerken; "Heb je weer stennis gehad met je vent? Huilen is voor jou te laat op jouw leeftijd, meid. Nog een koffie verkeerd om het af te leren? Blauw past bij jou met die opoewangen, kuttekop. Met melk en suiker of doen we zonder vandaag. Scheelt weer een halfje op de begroting, hahahaha!"

Badkamer. Keek in de spiegel. Schrok. Wat ze zag was geen brok.

Leek steeds meer op die ronde, pyknische onderdeur Sylvia Witteman. Nog even en ze ging als uitgewoonde ouwe doos met pretenties kutstukjes over bezoeken aan supermarkten schrijven voor de Volkskrant.

Kamerolifant. Volkskrant?

De linkse Telegraaf.

PopieJopie koleretiefusreetveegkutkrant voor op de plee. Het papier was al pap voordat je er met je vinger doorheen stak bij het vegen van je bruine ster. Hoe vaak vergat ze niet dat ze niet van achteren naar voren moest vegen maar van voren naar achteren. Voor je het wist had ze anders weer blaas ontsteking. Die kerels hadden het maar makkelijk. Konden overal pissen zonder te gaan zitten en dan nog seken ze er meestal naast.

Na het opheffen van het Vkblog had ze gelijk het abonnement opgezegd.

Martine was ook de internet redactie uitgeknikkerd, ook als koffiejuffrouw was ze niet te gebruik en, maar die kon tenminste nog na een cursus natuurgeneeskunde aan de lopende band weer pekingeenden en natuurtaarten gaan bakken met een koksmuts van een halve meter op haar kop. Leek ze wat groter ook nog. High Heels er onder en ze kon door de vleeskeuring.

Dubbele agenda die Martine.

Was wel gebleken. Van Roomse huize. Gluiperig tot op het kutbot. Label type.

Zij niet.

Een keukenprinses werd ze nooit, dat was tegen de emancipatie.

Het was al heel wat als de aardappelen gaar waren.

Koken kon ze niet.

En verder maar naar oto matiek 'De Vette Bek' voor een Berenhap of petatje oorlog.

Achter de toonbank stond Kobus Kutzooi te firten met de vrouwelijke cliëntèle en berenhappen te bakken. Hij lustte alleen maar gebakken, liefst met een vetrand er aan.

Kogelrond. Fatso.

(wordt vervolgd)

© augustus 2014, fredvanderwal, BasicPublishing.nl